Chuyện Dài Dài Thẩm Mỹ: Tiếng Pháo Đón Giao Thừa...

Thu bước vô tiệm, nói huyên thuyên, trong giọng nói có pha tiếng cười, giọng cười rổn rảng lốp bốp như tiếng pháo đón giao thừa, tay ôm một chậu hoa Lan: - Xời ơi, lóng rày trong tiệm dọn bảnh quá ta. Chị Ngà, mạnh giỏi chị Ngà".... (xây qua xây lại, ngó mặt từ người, Thu hể hả hào hễn tiếp) xời ơi xời, bà Kim sao ốm quá dị? xanh dờn xanh ẻo, có bầu chưa? sao lâu quá dợ? Láng! Mèn ơi, Láng à Láng! có bồ rồi hả? sao diện đẹp quá dợ? Bà Thanh! bà nầy thì lúc nào cũng thời trang cùng mình! Trang, có chồng chưa? còn cô gì đó, khỏe hông? Vui vẻ trẻ trung hông bà con? Vừa nói xong Thu xề xuống ngồi. Chị Ngà bước tới đưa tay đỡ chậu cây, khen tấm tắc: - Úi trời, lan màu xanh hiếm quí. Úi trời! tui thích tất cả những bông hoa nào có màu xanh, khó trồng. Ui đẹp quá trời là đẹp. Rõ ràng là có hoa mới có không khí Tết. Vinh, Tuấn chẳng đoái hoài gì tới chậu bông Lan hiếm quí đẹp quá trời là đẹp kia, lên tiếng cùng một lúc: - Chị Thu. Chị Khải. Còn phần chị? ông Khải có đi làm đem tiền về đầy đủ hông vậy? Nếu ổng đem bạc cắc lụp cụp thì là ổng dấu bớt rồi đó nghen, lúc nầy ổng số một trong tiệm đó. Cô nào vô cũng kiếm ổng... Khải cười ngất ngất: - Hai cái ông thần ôn hoàng vật nầy, bộ các ông định chơi tôi đấy hử? hỏi gì mà hỏi kỳ thế? chẳng đem tiền về cho "bà" thì đem cho ai? đàn ông có vợ, tiền mà giữ trong người để làm gì? Hỏi vô duyên! Suy bụng ta ra bụng người! Khách quen dĩ nhiên biết tên. Cô nào vào hỏi tôi nói nghe xem, mấy cha nầy, cái đồ mắc dịch! Kim cười cười, như không nghe lời chỉ trích của mấy ông, lấy tay rờ rờ cánh hoa, nói: - Cần thêm vài đòn bánh tét, vài cái bánh chưng gói lá chuối, vài hộp mứt, vài hộp trà, vài… Kim chưa dứt câu, Láng nạt ngang: - Thôi bà. Cái gì cũng vài vài, ăn xong rồi than sao lóng rày tui phì ra quá coi hổng giống ai. Đầu năm nấu thức ăn chay, ăn cho nhẹ nhàng trong người, cho đầu óc thanh thản, tui thấy là tốt nhứt. Thu cãi: - Đâu được, tui ăn cơm phải có thịt. Ờ, má tui kho nồi thịt kho trứng ngon hết biết. Ngày mùng hai mời mấy anh chị em tới nhà tui ăn Tết nghen. Chị Ngà từ tốn hỏi thăm: - Khoan khoan đã. Thu. Thấy em hồng hào vui vẻ quá hén. Em bé đâu? sao hổng đem ra đây cho tui nựng. Thu nói: - Em gởi nó cho bà ngoại rồi chị à. Tính ra nói chuyện với chị vụ em tính trở vô làm lại nè. Chị Ngà mừng rơn: - Vậy hả, trời vui quá há. Bữa nào? mai đi. Lúc nầy khách cũng khá lắm, có khi khách mới họ phải ngồi đợi cả buổi vậy hà. Mơi vô nghe. Khách cũ của Thu cũng còn tới hoài hà. Mấy bả cũng hỏi thăm Thu hoài hà. Thu cười, cảm động, mắt long lanh: - Vậy hả chị, ở nhà, có thằng anh rồi sanh thêm nhỏ em, tuy có thêm đứa nhỏ thì vui muốn chết choáng hết thì giờ nhưng em cũng nhớ tiệm nhớ nghề nhớ khách hoài... ở nhà thay ba cái tã lâu quá tay chân em cứng ngắc! Thanh bắt vô liền: - Trời tội nghiệp em tuiii... chỉ nhớ bi nhiêu đó thôi hả? còn nhớ gì nữa hôn? Bà ở nhà, da dẽ trắng tươi, mập mạp hồng hào, chắc ông Khải nầy mê lắm hé. Thu nạt, vừa nói vừa cười: - Xí. Dô diên! nói cái gì cũng có bà chỏi bản họng! Ừ. Nhớ dị đó. Còn nhớ mấy chị mấy cô trong tiệm nữa. Mà nhớ ai nhớ, trừ bà Thanh ra. (xây qua chị Ngà, Thu nhẹ giọng) ừa, em tính mới trở lại em chỉ làm thứ bẩy chủ nhựt thôi đặng trước là dợt tay nghề lại, sau là, muốn cho thằng anh quen quen với cái vụ mẹ bỏ nó ở nhà với ngoại đi làm í mà. Như bữa nay nè, nó cũng rưng rưng nước mắt muốn khóc rồi may là bà ngoại lấy đồ chơi ra dụ nó mới im đó. Rồi nó qua nựng em bé rồi cười. Thiệt tình là con nít. Nghĩ là tội nghiệp cho mấy người phải đem con đi gởi vườn trẻ hay gởi người dưng, tội nghiệp cho mấy đứa nhỏ đó quá. Chị Ngà nói: - Ừ. Mà điều, chuyện gì cũng có cái tốt cái xấu. Bà con giữ thì tốt, còn vườn trẻ giữ thì nó có bạn đồng lứa con nít chơi chung với nhau, ăn uống ngủ nghê có chừng mực có giờ khắc. Ờ nè, hay là bữa nay sẵn ở lại hễ có khách mới vô thì dợt tay nghề lại luôn đi. Mấy em có chịu hông? Cả tiệm cùng Ừ, sao hổng chịu. Chị em cả mà. Chị Ngà cười vui. Tiệm nầy, được cái là chưa bị cái thường tình của "xã hội làm nails" ảnh hưởng, chưa bị chia rẻ cấu xé nhau vì chuyện dành khách, chửi nhau, có khi đập nhau như chị thường nghe nói. Mình may mắn thiệt. Chị nói: - Nè, chậu hoa đẹp kiếm chỗ nào chưng lên, dẹp dẹp ba cuốn sổ này, để chậu hoa đón Tết cái coi, rồi sửa soạn đón khách sắp vô tới kìa, mấy người. Ai có bao lì xì đỏ hông, máng lên chậu lan lấy hên. Trương Ngọc Bảo Xuân
http://vietbao.com/D_1-2_2-103_3-103_4-203817/